

РЕШЕНИЕ

№ 6470

гр. София, 17.11.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 02.10.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Елка Атанасова

**ЧЛЕНОВЕ: Катя Аспарухова
Мария Ситнилска**

при участието на секретаря Клавдия Дали и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **5843** по описа за **2020** година докладвано от съдия Елка Атанасова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - чл. 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на [фирма], с ЕИК[ЕИК], срещу решение № 69990 от 18.03.2020 г. постановено по НАХД № 1297/2020 г. на Софийски районен съд, НО, 3-ти състав. С обжалваното решение е потвърдено наказателно постановление № Р-10-2/02.01.2020 г., издадено от зам.-председател на КФН, ръководещ управление "Застрахователен надзор", с което на [фирма], за нарушение на чл. 108, ал. 1 от КЗ и на основание чл. 647, ал. 2 и чл. 644, ал. 2, предл.2, вр. чл. 644, ал. 1, т. 2 от КЗ, вр. §1, т. 51 от ДР на КЗ е наложена "имуществена санкция" в размер на 2000 лева.

В касационната жалба са изложени подробни съображения за неправилност и незаконосъобразност на оспорения съдебен акт, като постановен в нарушение на материалния и процесуалния закон. Твърди се, че не е налице акт по смисъла на чл. 19, ал. 6 ЗКФН, което е абсолютна процесуална предпоставка за реализиране на административнонаказателна отговорност. Счита се, че в КЗ не е налице изрична санкционна разпоредба за неспазване на 15-дневния срок за произнасяне от страна на дружеството, поради което това задължение не било същинско задължение. Поради което не може да се приложи общата разпоредба на чл. 644 КЗ. Сочи се, че

наказанието е явно несправедливо макар и определено в пределите, предвидени от закона за извършеното нарушение. Иска се отмяна на решението на СРС и отмяна на наказателно постановление. Представени са писмени бележки. В съдебно заседание не се изпраща процесуален представител. Претендира се юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът по касация се представлява от юрк. Г., който оспорва жалбата. Представени са подробни писмени бележки. Претендира се юрисконсултско възнаграждение.

Прокурорът от СГП изразява становище да неоснователност на касационната жалба.

След като се запозна с обжалваното съдебно решение, обсъди наведените касационни основания и доводите на страните, Административен съд София - град, XIX-ти касационен състав, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1 ЗАНН, от процесуално легитимирано лице и срещу съдебен акт, който подлежи на касационен контрол, поради което е процесуално допустима. Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

За да постанови обжалваното решение, СРС е установил релевантните за случая факти въз основа на събраните по реда на НПК доказателства и доказателствени средства, при което е приел за установена следната фактическа обстановка:

При извършена в КФН проверка по повод постъпила жалба, било установено, че на 31.07.2019 г. А. В. е предявила пред [фирма] претенция, вследствие на подадено искане за оценка на вреди по имущество по застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите. Отново на 31.07.2019г., заедно със завеждане на претенцията били представени и доказателства, необходими за установяването ѝ по основание и размер, като от ползвателя на застрахователни услуги са изискани и пълни данни за банковата сметка, по която да бъде изплатено обезщетението по претенцията. На 06.08. 2019г. увреденото лице е изпратило на [фирма] удостоверение за банкова сметка по електронен път. На 31. 07.2019г. и на 08.08.2019г. дружеството извършило огледи на увредения автомобил, за които е съставен опис. След 08.08.2019 г. от застрахованото лице не са изискани допълнителни доказателства, необходими за установяване на основанието и размера на претенцията, съгласно чл. 106, ал. 4 от Кодекса за застраховането (КЗ). С писмо, от 11.09.2019 г., застрахователят се е произнесъл по претенция №[ЕИК], като е изплатил на В. застрахователно обезщетение в размер на 670,25лв.

При така установените факти е прието, че след като на застрахователя са представени всички доказателства по чл. 106 от КЗ, необходими за установяване на основанието и размера на претенцията, в конкретния случай, считано от 08.08.2019 г., съгласно чл. 108, ал. 1 от КЗ за [фирма] е възникнало задължение да се произнесе по претенцията по един от алтернативно посочените в т. 1 и т. 2 от същата разпоредба начини, в срок до 15 работни дни, като определи и изплати размера на обезщетението или застрахователната сума или мотивирано откаже плащането. Това свое задължение [фирма] е било длъжно да изпълни в срок до 29.08.2019 г. включително. Прието е, че нарушението е извършено на 30.08.2019 г. в [населено място]. За така извършеното нарушение на разпоредбата на чл. 108, ал. 1 от КЗ срещу застрахователя е съставен

АУАН №Р-06-1194/11.12.2019 г. от старши експерт в отдел "Правоприлагане", дирекция "Застрахователен надзор" в управление "Застрахователен надзор" в КФН. Въз основа на така съставения АУАН е издадено обжалваното НП, с което административно-наказващият орган е възприел изцяло фактическите констатации, направени в АУАН, квалифицирал деянието като нарушение на чл. 108, ал. 1 от КЗ, като е наложил на застрахователя административно наказание "имуществена санкция" в размер на 2000 лева, на осн. чл. 644, ал. 2, вр., ал. 1, т. 2 от КЗ, приемайки, че нарушението е извършено при условията на повторност по смисъла на §1, т. 51 от ДР на КЗ, тъй като е извършено в едногодишен срок от влизането в сила на Наказателно постановление № Р-10-425/11.06.2018 г./влязло в сила на 05.07.2019 г./ и с което му е наложено наказание за същото по вид нарушение.

СРС приел, че обжалваното НП е правилно и законосъобразно - издадено при спазване на процесуалните правила и съблюдаване на материалния закон, а наложената с него имуществена санкция е правилно индивидуализирана, поради което го потвърдил.

Решението е правилно.

В Кодекс на застраховането, в чл. 108, ал. 1, е предвиден максимален срок, в който застрахователят е длъжен да вземе решение по заведената щета, като определи и изплати обезщетение или мотивирано откаже изплащането му. Правилно е определено, от страна на СРС, че този срок е започнал да тече от 08.08.2019 г., когато са представени всички документи и е изтекъл на 30.08.2019 г. По делото безспорно е установено, че към дата 30.08.2019 г. не е налице произнасяне от страна на дружеството по редовно заведена щета и доколкото се касае за административно нарушение, извършено чрез бездействие, в рамките на задължението за определено действие в законоустановен срок, то след неговото изтичане е осъществен състава на конкретното административно нарушение.

Съдът намира, за неоснователни доводите на касатора, че няма издаден акт по чл. 19, ал. 6 от ЗКФН, тъй като предвидения в тази разпоредба констативен документ касае извършването на проверки, докато в конкретния случай съставения АУАН е поставил началото на административнонаказателното производство, съобразно чл. 36, ал. 1 от ЗАНН.

Неоснователни са и доводите, че липсва санкционна норма, тъй като чл. 644 от КЗ предвижда налагането на административно наказание за всички общи случаи, извън специално уредените.

Неоснователно е искането за приложението на чл. 28 от ЗАНН, в контекста на заявените доводи за несправедливост на наказанието, тъй като не са налице предпоставките за това. Не може да се приеме, че извършеното нарушение е с ниска степен на обществена опасност, още повече, че това не е първото нарушение на жалбоподателя, доколкото е наказан при условията на повторност.

Предвид липсата на други твърдения, представляващи касационни основания за отмяна на въззивното решение и с оглед предмета на касационната проверка, настоящият състав счита, че решението следва да бъде оставено в сила, като законосъобразно и постановено при спазване на съдопроизводствените правила.

С оглед изхода на спора, на касатора следва да се присъди поисканото юрисконсултско възнаграждение в размер от 100 лв., определен съгласно чл. 78, ал.8 от ГПК във връзка с чл.143, ал.4 и чл.144 от АПК вр.с чл. 37, ал.1 от Закона за правната помощ и чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2, предл. I от АПК, вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, Административен съд София - град - XIX касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 69990 от 18.03.2020 г. по НАХД № 1297/2020 г. на Софийски районен съд - Наказателно отделение, 3-ти състав.

ОСЪЖДА Комисията за финансов надзор да заплати на [фирма] разноси по водене на делото в размер на 100лв.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:
2.

ЧЛЕНОВЕ: 1.